

Szilviát nem lehet elfelejteni, se összetéveszteni. Az inkubátorház recepciósa már a kétezres évek legelején, a kor alteros helyének, a Tea Pub-nak a bárpultosaként is feltűnő jelenség volt, csak akkoriban nem mertem volna megszólítani.

Most is félve megyek oda hozzá, amikor épp összesíti a hétvégi gazdasági konferenciára jelentkezők jegyeit.

A Tea Pub-os évek óta kicsit változott az élete, melózott olyan nagy cégeknél is, mint a Coats meg a Melinda, egy évig pedig a bukaresti magyar nagykövetség munkatársa volt kereskedelmi asszisztensként.

Ez az állás csak engem vár

Csakhogy – mivel közintézményi állás – fél méter magas dokumentációt kellett volna összeállítani, amihez semmi kedve nem volt. De amikor másodszor is meghirdették, akkor azt mondta: ez az állás csak engem vár.

Sokan még a mai napig piroshajúnak szólítanak.

A szláv nyelvek szerelmese, bolgárul már tudogat, most a lengyelt gyakorolja, de az nehéz, egy-egy kifejezésnek több értelme is van. Az olvasás, a barátokkal és keresztgyermekekkel való találkozás mellett egy érdekes középkori technika, a kártyaszövés a hobbija. Tavaly szülinapjára a családjától egy százhuszonhét éves szövőszéket kapott, „attól konkrétan elájultam", idén a barátaitól pedig egy csodálatos kék cipőt – azt is érdemes megnézni.

Amúgy imád **középkori fesztiválokra járni** – jegyzi meg, majd megmutat a Facebookon néhány fotót, amelyeken középkori jelmezben látható.

De nem volt mindig ilyen szelíd a megjelenése. „Vidéki, pormenti lány vagyok", Kápolnáson tini korában sokszor megkapta a büdös rocker beszólást a kortársaitól, akik egyszerűen nem fogadták el, hogy más zenét hallgat, mint ők. Ez lázadást, polgárpukkasztási szándékot váltott ki belőle.

Az édesapja is rockot hallgatott, a művészetek irányába is ő mozdította el. Életem első koncertélménye is hozzá kötődik, Takács Tamás Dirty Blues Banden voltunk Homoródon.

A punk stílus az évek során csiszolódott, és most már az egyéniségem része lett. Néha visszagondolok, és még én is meglepődök, miket műveltem, hogy „úristen, ezt tényleg én csináltam?" – nevet fel, és felidéz egy történetet.

– Édesapám három egész napig nem szólt hozzám, amikor a derékig érő hajamat három milliméteresre lenyírtam, és megtetéztem egy orrkarikával. Amikor beléptem a kapum, apum megkérdezte: kölyök, Szilviát nem láttad? Édesanyám meg sírt, hogy **ugye nem így jöttél végig a falun.** És mondtam, hogy DE.

Nem szándékosan alakítottam így, de hozzámnőtt ez a stílus, aminek volt egy-egy erősebb eleme, mint például a biztostűkkel összetűzött nadrágok. Az idők során beleszerettem, úgy is mondhatom.